

Christopher Page

Müzenin Sönümlenen Işığı

1-30 EKİM 2022

AÇILIŞ 1 EKİM 2022, 18:00

Christopher Page
Late Afternoon, 2022
Tuval üzerine yağlı boya
150 x 170 cm

Dirimart, Christopher Page'in *Müzenin Sönümlenen Işığı* başlıklı galerideki ilk kişisel sergisini sunmaktan mutluluk duyar. Başlığının da işaret ettiği gibi sergi ışıkla veya yokluğuyla oynayan resimlerden oluşuyor. Sergide Page'in odağına aldığı üç konuda resimleri izleyiciyle buluşuyor: resimlerin resimleri, aynalar ve pencereler. Ayrıca resimlerin resimleri üzerine düşen gölgeler ilk defa karşımıza çıkıyor. Sanatçının iki boyutu üç boyuta taşıdığı sihirli değneği galeri mekânına dokunuyor, mekân resimlerin işleyişinin bir yansıması haline geliyor.

Bu sergi, aynı anda *mise-en-abyme* olan bir *mise-en-scène*'dir. Galerinin ana mekânında kendimizi soyut bir müzede buluruz, duvarlar kırmızıya boyalıdır (ki bir zamanlar İngiltere ve dünyanın başka yerlerinde müze duvarları bu renge boyanırdı), duvarlarda aslında resimlerin resimleri olan resimler aslıdır. Müzenin kendisi ve pencereleri de, gerçek galerinin duvarlarına doğrudan yapılmış bir resim olmuştur. Yani karşımızda duran, gerçek bir galerinin içindeki, hayali resimlerin gerçek resimleriyle donatılmış hayali bir galeridir. Uzun pencerelerden, bize hem makul hem gerçekdışı hissi veren alev almış bir gökyüzü görürüz: hem uzak hem endişe verici ölçüde yakın. Yanan gökyüzü, resimlerin üzerine ışık düşürüyor gibidir, halbuki hem ışığı hem görünürde düşürdüğü gölgeler aslında resimle yaratılan etkilerdir.

Bu *mise-en-scène* bir düş imgesi, sanat tarihinin belirli anlarından kopup gelen, günümüzün yapay dünyasını derinlemesine düşünmek isteyen bir yoğunlaşmadır. Resimler görünüşte renkli çerçevelere yerleştirilmiş modernist monokromlara benzer, halbuki onlar da diğer her şey gibi resimle yaratılan yanılsamalardır. İngiltere'de kırmızı duvarlı müze modası, çalkantılı George döneminde şahikasına ulaşmıştı: Turner'ların, Constable'ların zamanı. Belki onların yansılarını bu sergide hissedeceğizdir. Belki bu kırmızı merakı on sekizinci yüzyıl başlarında başlayan Pompei kazılarında geliyordu. Gerçekten de kırmızı Pompei fresklerinin baskın niteliğini oluşturur, tıpkı resimlerin resmedilmiş tuhaf temsilleri olmaları gibi—duvarlara asılan, aslında birer illüzyon olan resimlerin resimleri. Keza Page de kendi "resimlerinin resimlerini" yapmaya Pompei ve Napoli Arkeoloji Müzesine yaptığı ilk seyahatin ardından başlamıştı.

Bu düşsel, dipsiz derin yoğunlaşma, bir galerideki resimlere bakma deneyimini dolaylı hale getirir. Basitçe bir galeride durmuş resimlere bakmıyor, galerinin içindeki bir galeride resimlerin resimlerine bakıyoruzdur. Lakin burada soğuk, ironik bir mesafe söz konusu değildir—bu *mise-en-scène*'in tonu, bir yandan renkli ve sentetikken, öte yandan kolayca fark edilir şekilde melankoliyle, kuluçkada bekleyen kıyamet hissiyle yüklüdür.

Kuluçkada bekleyen kıyamet hissi bir sonraki odada da peşimizi bırakmaz; burası duvarları yeşile boyalı tek bir pencere resminin asılı olduğu bir yerdir ve işte yine o alev alev gökyüzü. Son odaya ise biraz bastırılmış bir melankoli hâkimdir; bu da duvarları griye boyalı, duvarlarında imgemizi yansıtmayan üç boş aynanın asılı olduğu bir yerdir. Bu resimlere bakarken gözlerimiz bu yüzeylerdeki uzama kendilerini uyarlamakta güçlük çeker. Onların *içinden* mi bakıyoruzdur o aynaların yansıttığını düşündüğümüz “odaya” yoksa narin bir şekilde ayarlanmış yüzeylerine mi *doğrudan*? Kendimizi onların içine yerleştirebilir miyiz yoksa bu tahliye edilmiş sahnenin hayaletleri gözlemcilerine mi dönüşüyoruzdur?

Müzenin Sönümlenen Işığı, resim, imgeler ve yapıntı şeyler üzerine çokkatmanlı bir meditasyondur. Page’in illüzyon resimleri, gerçek hayattaki nesnelerin sadık temsilleri değildir. Onlar fenomenleri dolayımı yoldan temsil eden resimler, temsillerin temsilleridir: Page’in aynalarındaki parıltı, gerçek yansıtıcı bir yüzeyden kaynaklı olmaktan ziyade Photoshop’tan çıkmış etkileri anırtır; gölgeler ise atölyedeki gerçek ışıktan kaynaklı değildir de sanatçı tarafından bilgisayar yardımıyla yaratılmıştır. Başka bir deyişle, sanatçının yapıtı bizim deneyimlerimiz üzerine, günümüz dünyasının dolayımı olarak nasıl hissedildiği üzerine düşümlerdir. Kendimizi böylesine kavranamaz, böylesine gerçekdışı bir dünyada nasıl konumlandırabiliriz? Ve illüzyonlardan toptan vazgeçemiyorsak, en azından daha iyilerini nasıl hayal edebiliriz? Ön cephelerimizin ötesinde uzanan dünya her geçen gün daha çalkantılı hale gelirken işte bu yakıcı soru orada bizi beklemektedir.

Christopher Page (d. 1984). Güzel Sanatlar Yüksek Lisans derecesini 2011’de Yale School of Art’tan aldı. Soyutlama ve temsile odaklandığı işlerinde zorlu kompozisyon stratejileriyle illüzyonlu resim tekniklerini birleştirir. Görsel paradokslar yaratarak ışık ve uzam arasındaki sürgit diyalogu sorunsallaştırır. Mimari uzamdaki hayali ve sembolik işaretler arasındaki karmaşık ilişkiyi derinleştirir. Sanat, şiir ve deneme dergisi *Effects*’in editörlerindedir. Önemli kişisel sergileri arasında *Knots* (Clementine Keith-Roach ile birlikte), P.P.O.W, New York (2022); *Shadows & Reflections*, Ben Hunter, Londra (2020); *The Four Seasons*, Bill Brady, Miami (2019); *Opening*, Baert, Los Angeles (2018); Museu de Arte Moderna, Rio de Janeiro (2017); *Residuals* (küratör: Chris Sharp), Instituto Inclusartiz, Rio de Janeiro (2016); *Dawn*, Hunter/Whitfield, Londra (2015); *Pictures*, Sushi Bar Gallery, New York (2014); *Bespoke Solutions*, Hannah Barry Gallery, Londra (2012) bulunuyor. Katıldığı önemli karma sergilerse Public Gallery, Londra (2022); Art Basel Miami Beach (2021); Nitra Gallery, Atina (2016) ve Gerald Moore, Londra’dır (2014). Yapıtları Museu de Arte Modern, Rio De Janeiro ve The Potteries Museum & Gallery’nin kurumsal koleksiyonlarına alınmıştır. Sanatçı Dorset’te yaşıyor ve çalışıyor.

Ayrıntılı bilgi için info@dirimart.com veya +90 212 232 66 66 üzerinden galeriyle irtibata geçebilirsiniz. Tüm görseller telif hakkı yasası ile korunmaktadır, galerinin onayı olmadan kullanılamaz.

